

en saadan Tale om, at Skatterne svigtede og var mindre under Ministeriet Neergaard, burde det ærede Medlem, der dog er en forholdsvis dygtig Finanslovsordfører, navnlig naar det gælder det finansielle, ikke have holdt. Jeg ved meget vel, at i Statsregnskabet for 1919—20 var der paa § 5 en Indtægt af 575 488 000 Kr., for at tage runde Tal, og i det første Aar under Ministeriet Neergaard, i 1920—21, var den gaaet ned til 543 Mill. Kr. Men naar man skal bedømme de 4 Aar under Ministeriet Neergaard, kan man ikke nøjes med at tage et enkelt Aar, det ærede Medlem maa kige efter og tage flere Regnskaber. Saa vil man faa et helt andet Billede. Jeg skal give det ærede Medlem Tallene. Ikke fordi, jeg ikke tror, at han ikke selv kan finde dem, men der er maaske ogsaa andre, der har Interesse i paa en let Maade at komme i Besiddelse af dem. Jeg tager de 4 sidste Aar under Ministeriet Zahle for at faa en rimelig Sammenligning med de 4 Aar under Ministeriet Neergaard. I 1916—17 var samtlige Indtægter paa § 5 227 185 628 Kr. (*Martin Hansen*: Det var mindre i 1910). Saa langt kan jeg dog ikke tjene det ærede Medlem i at gaa tilbage. I 1917—18 var det 365 902 632 Kr. I 1918—19 var det 401 591 612 Kr. og i 1919—20, som nævnt, 575 488 018 Kr. Det bliver en samlet Skatteindtægt i Regeringen Zahles 4 sidste Aar paa 1 570 Mill. Kr. rundt regnet. I 1920—21 var det 543 103 742 Kr., i 1921—22 459 282 236 Kr., i 1922—23 398 184 331 Kr. og i 1923—24 — det foreløbig sidste Aar under Ministeriet Neergaard — 401 204 089 Kr. Det giver tilsammen en Skatteindtægt af 1 801 Mill. Kr. Nu ved jeg ikke, hvordan man saa kan driste sig til at sige, at Ministeriet Neergaard tilsammenlagt havde færre Penge til sin Raadighed end det foregaende Ministerium og derfor nødvendigvis maatte komme i en vanskelig Situation. Det er jo nemlig ingenlunde Tilfældet. Tager vi de to sidste Aar, før Ministeriet Neergaard traadte til, og sammenligner dem med de to første Aar under dette Ministerium, saa havde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Finansminister 25 Mill. Kr. mere end Brandes. Tager man de 3 første Aar efter 1920, saa havde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Finansminister ca. 50 Mill. Kr. mere i samlet Skatteindtægt, end Brandes havde i de 3 Aar før 1920. Man kan altsaa vende og dreje disse Tal, som man vil, jo længere man kommer frem i

den fulde Periode og faar den virkelige Sammenligning, desto daarligere bliver Billedet, set fra det Standpunkt, at man vil forsøge paa at fortælle, at naar Ministeriet Neergaard led en saa krank Skæbne økonomisk set, var det, fordi Skatteindtægterne saa ganske og aldeles svigtede. Det er jo ikke sandt. Det er sandt, at Formue- og Indkomstskatten svigtede, men vi ved jo ogsaa, at vi i høj Grad — og i hvor høj Grad, fremgaar af Tallene — fik Vederlag for denne Nedgang paa anden Maade, gennem forøgede indirekte Skatter. Og nu mener jeg, at det i denne Forbindelse kan være saa temmelig ligegyldigt, paa hvilken Maade Skatterne er kommet ind. Spørgsmaalet er kun, om der har været færre Penge til Raadighed, og om man deraf kan udlede en Forklaring paa, hvorfor de 4 Aar under Ministeriet Neergaard sluttede saa ganske elendigt, som de gjorde. Vi maa jo endvidere huske paa, at i en stor Del af den tidligere Regeringsperiode gik Pristallet ned — og Staten sparede mange Penge paa denne Konto —, og at der gennemførtes en lang Række Nedskæringslove, der af den tidligere Finansminister blev betegnet paa den Maade, at hvis der skulde skæres længere ned, saa kom man ind i Kødets. Naar disse Ting sammenlægges, forekommer det mig ikke berettiget af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen stadig at fremsætte denne Paastand, at det var, fordi Indtægtskilderne tørrede ud, at det gik saa skævt, som det gjorde, under Ministeriet Neergaard.

Jeg skal ikke komme ind paa alt for mange Enkeltheder i det forelagte Finanslovsforslag, idet jeg mener, at de Bemærkninger, der er fremsat af de to Oppositionspartiets Ordførere, selvfølgelig vil blive taget under Behandling af Ministrene, først og fremmest af den højtærede Finansminister. Men jeg vil dog gerne sige, at jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kan mene, at det er urigtigt at opføre de Tusinder af Kroner, som man ønsker anvendt til Amtsskolekonsulenter, og altsaa regner med den Eventualitet, at Skoleloven bliver gennemført, og at der som Følge deraf bliver Brug for disse Penge. Jeg kan heller ikke forstaa, at man kan bebrejde Landbrugsministeren, at han har opført en lavere Udgift til Bekæmpelse af Mund- og Klovesygen, thi vel har vi været inde i en svær Epidemii, og vel er der gaaet ganske anderledes store Beløb med hertil baade i forrige og i indeværende Regnskabsaar,